

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobcu: **JUDr. V. R.**, nar. X., bytom T., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. J. Č., AK so sídlom D., B. proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zo dňa 21. júna 2007, číslo KM-48/PK-2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 209/2007-47 zo dňa 2. februára 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 209/2007-47 zo dňa 2. februára 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku („ďalej len O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KM-48/PK-2007 zo dňa 21. júna 2007, ktorým bol personálny rozkaz riaditeľa KR PZ Žilina č. 23 zo dňa 13. februára 2007 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej

služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) potvrdený a odvolanie žalobcu zamietnuté.

V dôvodoch rozsudku poukázal krajský súd na to, že napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky predpísané zákonné náležitosti, je náležité odôvodnené a žalovaný sa v ňom dostatočne vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami vznesenými žalobcom v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. Uviedol, že správny orgán postupoval v súlade s ust. § 192 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého môže byť policajt prepustený zo služobného pomeru, pokiaľ spĺňa podmienky nároku na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu a dovŕšil vek 55 rokov. Žalobca v čase rozhodovania správnych orgánov splnil podmienky nároku na výsluhový dôchodok podľa § 38 ods. 1 zákona č. 382/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov, keďže jeho služobný pomer trval najmenej 15 rokov a súčasne v čase rozhodovania a správnych orgánov už dovŕšil vek 55 rokov (20.07.2006). Podľa súdu ust. § 192 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. dáva správny orgán pri splnení zákonom stanovených podmienok možnosť správnej úvahy, či prepusti policajta zo služobného pomeru. Podľa súdu išlo o prejav diskrečnej právomoci, kedy sa správny orgán necháva možnosť voľnej úvahy, či využije tieto dôvody alebo nie. Tieto dôvody podľa súdu boli v medziach zákona. A účelnosť a vhodnosť neposudzoval, nakoľko nevybočili z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Taktiež poukázal, že rozhodnutie vydali správne orgány na to splnomocnené a to v súlade s Nariadením ministra vnútra Slovenskej republiky č. 62/2003 v znení nariadenia MV SR č. 65/2005. Na rozhodnutie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. bol oprávnený riaditeľ KR PZ v Žiline a o odvolaní rozhodoval prezident PZ SR podľa čl. 7 ods. 3 Nariadenia MV SR č. 62/2003 a preto túto námietku žalobcu súd vyhodnotil ako neopodstatnenú. Pokiaľ išlo o predchádzajúce skončenie služobného pomeru v roku 2003, kedy bol prepustený protizákonným rozkazom a toto rozhodnutie doposiaľ nebolo riadne zrušené, dospel súd k záveru, že táto námietka je právne irelevantná. Súd dal za pravdu tvrdeniu žalobcu, že rozhodnutie žalovaného neobsahovalo náležité poučenie o možnosti súdneho prieskumu rozhodnutia, ktoré však nemalo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko žalobca žalobou toto svoje právo využil. O trovách rozhodol podľa § 250 k ods. 1 O.s.p. a neúspešnému žalobcovi ich nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie. Žalobca v odvolaní uviedol, že podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. mal byť v rozhodnutí uvedený dôvod

prepustenia žalobcu zo služobného pomeru, čo však nebolo ani v prvostupňovom a ani v druhostupňovom rozhodnutí. Správny orgán len uviedol, že splnil podmienky nároku na výsluhový dôchodok a dovŕšil vek 55 rokov, ale v personálnom rozkaze sa neuvádza, že toto je dôvod prepustenia. Poukázal na rozhodnutie R 60/2000, že zákonné požiadavky na konanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb sú naplnené tým, že správny orgán v rozhodnutí doslovne paragrafovým znením alebo voľne uvedie ich znenie a ustálenými formuláciami deklaruje, že sa nimi pri rozhodnutí riadil. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale preskúmať zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda posúdiť, či správne orgány splnili povinnosti stanovené zákonom. Podľa jeho názoru v rámci diskrečnej právomoci nemôže byť ľubovoľné pri prepustení zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. Namietal nesprávne poučenie o možnosti podať žalobu na súd podľa § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. a poukázal na judikatúru 77/2006 a 77/2007. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť správne orgánu na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Poukázal na to, že v rámci správneho súdnictva súd nie je súdom skutkovým, ale súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (II ÚS 127/07-21 z 6.6.2007). Podľa jeho názoru dôvod prepustenia bol priamo uvedený v výroku personálneho rozkazu. Poukázal na judikatúru NS SR č. 3 SŽ-o-KS/84/2005, ktorou je viazaný podľa § 250j ods. 6 O.s.p., a podľa ktorého z ust. § 192 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. dáva správne orgánu po splnení zákonných podmienok možnosť správnej úvahy prepustiť policajta zo služobného pomeru. Je len na správnom orgáne či ju využije alebo nie, pričom nemusí uviesť využitia tohto oprávnenie (§ 245 ods. 2 O.s.p.) a túto v rámci správnej úvahy súd nepreskúma. Podľa žalovaného z ust. § 241 ods. 3 ako aj z ust. § 242 ods. 8 zákona č. 73/1998 Z. z. nevyplýva, že v poučení rozhodnutia musí byť uvedené poučenie o možnosti preskúmať konečné rozhodnutie súdom. Poukázal na uznesenie ÚS SR č. I ÚS 105/06-45, že náležitosti rozhodnutia upravuje ust. § 241 zákona č. 73/1998 Z. z. bez sankcie neplatnosti, naviac žalobcu predmetnú žalobu podal a rozhodnutie bolo preskúmané súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Najvyšší súd rozhodol jednohlasne.

V predmetnej veci je potrebné uviesť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. p. KM-48/PK-2007 zo dňa 21. júna 2007, ktorým bol personálny rozkaz KR PZ Žilina č. 23 zo dňa 13. februára 2007 (o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. potvrdený a odvolanie žalobcu zamietnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v medziach odvolania ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 192 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. policajt môže byť prepustený zo služobného pomeru, ak spĺňa podmienky nároku na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu 40a) a dovŕšil vek 55 rokov alebo spĺňa podmienky nároku na starobný dôchodok podľa osobitného predpisu. 40b)

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že obe podmienky na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru boli splnené, pričom k takémuto záveru dospel na základe výsledkov dokazovania v administratívnom konaní, bolo potrebné s takýmto názorom krajského súdu súhlasiť.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca dosiahol vek 55 rokov a spĺňal podmienky na vznik nároku na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu v súlade s ust. § 192 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., pričom takého skutkové zistenia správnych orgánov neboli spochybnené ani prvostupňovým súdom a z takto objektívne zisteného stavu veci v správnom konaní vychádzal aj krajský súd, ktorý sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že jednak po vecnej ako aj formálnej stránke boli splnené zákonné podmienky, aby mohol žalobcovi nadriadený služobný orgán využiť v rámci svojej diskrečnej právomoci svoje oprávnenie a prepustiť žalobcu podľa § 192 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru.

Správne poukázal prvostupňový súd na skutočnosť, že bolo skutočne vecou správneho orgánu v rámci svojej správnej úvahy rozhodnúť o tom či ponechá žalobcu v služobnom pomere alebo ho prepustí zo služobného pomeru pri splnení zákonných podmienok. Dôvody uvedené v rozhodnutí, teda kritérium veku a splnenie nároku na výsluhový dôchodok podľa súdu boli v medziach zákona a žiadnym spôsobom nevybočili zo zákonného rámca. Súd skutočne nemôže posudzovať účelnosť a vhodnosť, nakoľko by tým zasiahol do právomoci, ktorá mu nepatrí. Takýto postup by bol možný, len ak by vybočila z daného rámca, alebo by bola zjavne neprimeraná, čo však v danom prípade preukázané nebolo.

Neopodstatnenou sa javí aj námietka žalobcu ohľadne nesprávneho poučenia, resp. absencie poučenia o možnosti preskúmať konečné rozhodnutie súdu, a to jednak z dôvodu, že žalobca toto svoje oprávnenie využil v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote. A taktiež z dôvodu, že nie je účelom súdneho prieskumu rozhodnutí podľa piatej časti O.s.p. zrušiť napadnuté rozhodnutie iba pre formálnu chybu (spočívala v absencii poučenia o možnosti podať žalobu na súd), ktorá by nemala na zákonnosť rozhodnutia vplyv a žalobcovi by neprinesla v prípade zrušenia rozhodnutia žalovaného priaznivejší výsledok. Účelom nie je totiž opakovanie správneho konania ako takého, ale zákonnosť rozhodnutí.

So skutkovými a právnymi závermi krajského súdu, ktorý žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú, sa stotožnil aj súd odvolací. Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybníť jeho vecnú správnosť, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

Na základe uvedeného považoval odvolací súd námietky žalobcu za nedôvodné a napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože žalobca v odvolacom konaní nebol neúspešný.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. marca 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská